

Og så er det oven i købet også et fælles grundlag, som adskiller os fra USA, som har vægtet solidariteten – eller broderskabet – langt lavere, end vi gør i Europa, hvor vi netop har frihed og lighed og solidaritet som de bærende værdier for samarbejdet.

Der er en forskel på, hvordan vi opbygger vores velfærdssamfund i de fleste europæiske lande, og sådan, som det foregår på den anden side af Atlanten, hvor Fanden tager de sidste, og hvor man så i øvrigt ikke har nogen særlig solidaritet internt i samfundet.

Der har efter folkeafstemningen den 28. september 2000 været en heftig diskussion om fleksibiliteten i samarbejdet – specielt anført af Socialistisk Folkeparti. Det er vores påstand, at samarbejdet faktisk er fleksibelt. Danmark selv er jo et eksempel på, at det kan lade sig gøre. Vi står uden for en del af samarbejdsområderne, og hvis vi tager vores gamle sommerhusregel med, så har vi endda fem undtagelser, kan man sige.

Amsterdamtraktaten giver endvidere muligheder for, at en række lande kan gå videre på områder, hvor ikke alle lande føler, at de kan deltage, og denne debat er nu blevet forstærket i forbindelse med den nuværende regeringskonference.

Jeg vil gerne sige, at Det Radikale Venstre hele tiden har ment, at denne udvikling mod større fleksibilitet var betænkelig. Ikke desto mindre er det vanskeligt at være det land, der holder fast i ensartetheden, når vi ikke selv ønsker at deltage fuldt ud i samarbejdet. Derfor har vi bevæget os og måttet acceptere, at vi skal gøre det lettere for lande at indgå i et forstærket samarbejde eller indgå i fleksibilitet, for vi kan ikke fastholde, at alle skal være lige så langsomme som os, hvis nogle gerne vil gå videre.

SF's opfattelse er – så vidt jeg kan forstå – at man skal kunne vælge samarbejdet i de rum, som man føler er relevante. Jeg kan ikke forestille mig, at det betyder, at SF kan gå ind for et Europa, hvor lande kan fravælge områder som miljø- og forbrugerpolitik, mens man deltager helt og fuldt i det indre marked. Men jeg vil gerne forstå den vision om fleksibiliteten, og jeg regner med, at jeg bliver klogere, når vi kommer længere frem i debatten.

Som regeringskonferencens resultater tegner sig, vil det fremover blive lettere at aftale forstærket samarbejde. Det skal Danmark acceptere, selv om der er risikomomenter forbundet med det. Det vil i hvert fald være vores råd. Risi-

koen er netop, at der lurer et Europa i flere hastigheder og desværre også i flere retninger.

Spørgsmålet er, om Danmark kan bidrage til at holde sammen på en fælles ramme eller struktur, hvorom samarbejdet udvikler sig, eller om vi bidrager til at splitte det Europa, der har så blodig en fælles fortid. Det Radikale Venstre vil arbejde for, at det er den første opgave, der bliver Danmarks.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes, at der var et meget overraskende element i fru Elisabeth Arnolds tale. Det var, da fru Elisabeth Arnold sagde, at der bliver bygget bro, og så kan hun ikke forstå, hvorfor der er partier – bl.a. Dansk Folkeparti nævner hun så – som ikke vil være med til se på denne her bro og komme over denne her gode konstruktion osv.

Jeg må bare spørge fru Elisabeth Arnold, hvordan det skal tolkes i lyset af, at der jo slet ikke har været forsøgt bygget nogen bro til Dansk Folkeparti i særdeleshed. Man har tværtimod vægret sig mod at bygge nogen som helst bro til Dansk Folkeparti.

Må jeg bare tage et enkelt citat, som illustrerer dette, nemlig fra Morgenavisen Jyllands-Posten den 30. september 2000, hvor der står følgende, og så kan vi jo høre, om det er rigtigt citeret:

»Den radikale gruppeordfører, Elisabeth Arnold, afviser enhver tanke om, at der nu skal bygges bro mellem modstandere og tilhængere i Folketinget.

»Jeg har svært ved at se mig selv bygge bro mellem Mogens Camre (DF) og mig selv,« siger hun og opfordrer nejsigerne til at fremlægge deres ideer i Folketinget, så de kan se, om der er flertal.«

Er det ikke det modsatte af at forsøge at brygge bro? Og er det ikke et signal til Dansk Folkeparti om, at der bestemt ikke skal bygges bro? Og så siger fru Elisabeth Arnold nu, at hun ikke kan forstå, hvorfor vi ikke har taget imod den bro, som efter sigende skulle være bygget!

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu taler vi jo om forskellige dele af EU-samarbejdet, og jeg har med stor interesse læst den kronik, som Mogens Camre fra Dansk Folkeparti skrev i Jyllands-Posten i går, hvor han absolut frarådede, at man gik i gang med udvidelsen med de øst- og centraleuropæiske lande, som han anså for at være korrupte og barbariske og